

Hotelák – občasník o nás a pro nás

SNOWBOARDING NA SLOVENSKU

Medzi mládežou, ale aj medzi dospelými pokladá snowboarding veľmi veľa ľudí hlavne za životný štýl: hudba, obliekanie, prejav...

Počet „snoubordákov“ na Slovensku sa rapídne zvyšuje z roka na rok. Všimnem si to vždy, keď som na horách. Veľké percento z nich si zakladá na špičkovom oblečení. Sú oblečení do svetových značiek od hlavy až po päty. Chcú ohúriť okolie taktiež aj štýlom jazdy, čo ich, spolu s ich outfitom, robí „neodolateľnými“...

Smutné je však to, že v Európe sa dá jazdiť maximálne od novembra do mája. Aj to len vtedy, ak je dobrá zima. Veľmi pozitívna stránka snowboardingu na Slovensku je to, že už aj u nás nájdeme veľa snowboardových dráh, freerideových a freestyleových zón v lyžiarskych strediskách. Napríklad Snowboardpark v Donovaloch, ale aj snowboardová oblasť a freestyleová dráha na Chopku - Sever, ktorej otvorenie bolo nedávno. Taktiež sa na Slovensku konajú rôzne snowboardingové súťaže. Jedna veľmi známa a populárna je akcia *Skoč si!* Zúčastňuje sa jej vždy veľký počet ľudí. Slovensko má výborných reprezentantov tohto športu. Veľmi úspešní sú: Matúš Hubka, Maťo Matys, Tomáš Hrnčiar a mnohí iní. Vyhrávajú súťaže a jazdia so svetovými snowboardákmi.

Snowboarding je jednoducho úžasný šport a verím, že tento názor máte aj vy. ☺ Kristína Hlavatovičová, 2.A

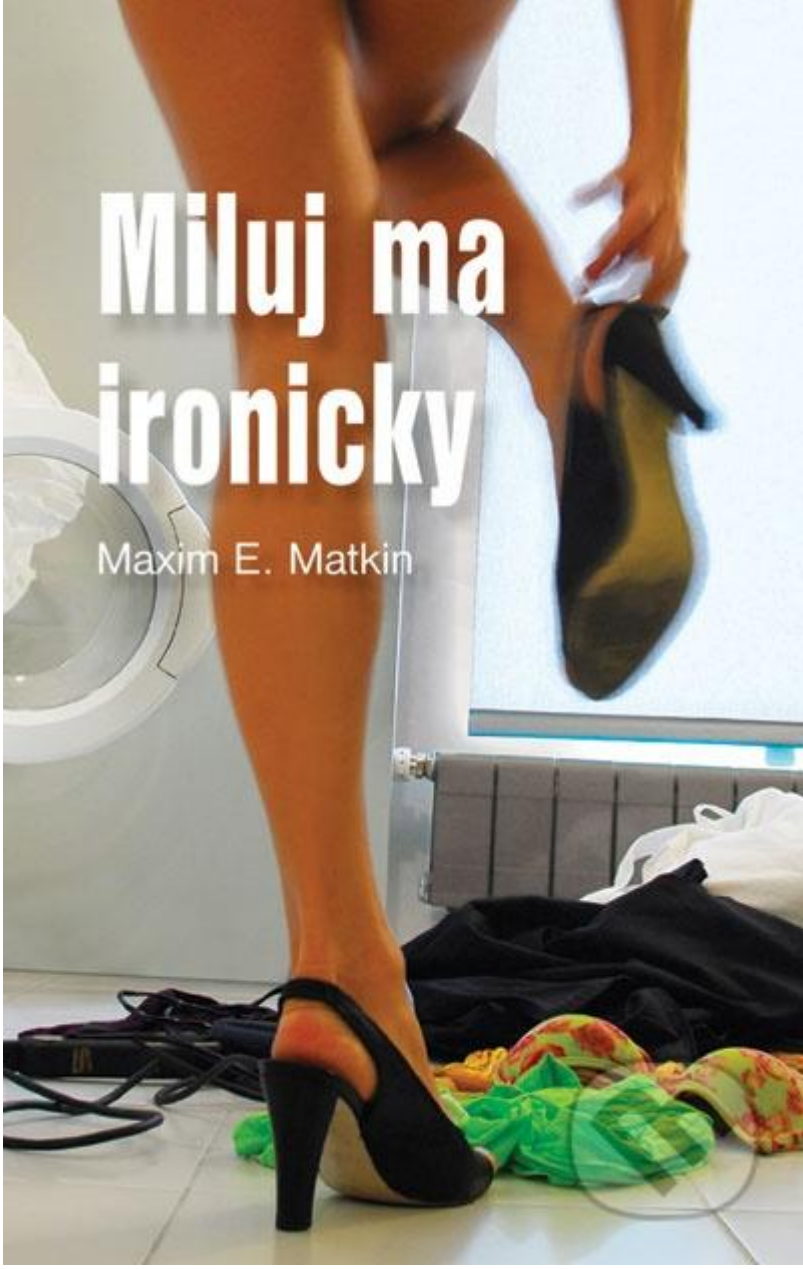
Maxim E. Matkin je napriek exoticky znejúcemu pseudonymu slovenský autor, píšuci pomerne bez zábran, čo mu prinieslo veľa sympatizantov, ale aj neprajníkov. Zatiaľ mu vyšlo päť kníh – Polnočný denník, Láska je chyba v programe, Mexická vlna, Mužské interiéry, Miluj ma ironicky

Piata, ktorá ma príliš nezaujala, ale čítala som ju naposledy, nemá, na rozdiel od tých predchádzajúcich, črty románu. Je zbierkou krátkych príbehov a návodov, ako prežiť. Autor je presvedčený, že má čo povedať do vzťahov medzi mužmi a ženami. Toto jeho presvedčenie pramení nielen z jeho zložitého citového života, ale aj z dôvery, s akou sa na neho obracajú známi, ale aj celkom neznámi ľudia.

V knihe „Miluj ma ironicky“ som našla návod ako prežiť vo vzťahovej džungli. Vo výbere z krátkych textov odкрýva tajomstvá mužsko-ženskej komunikácie a strategických hier. Ako bonus táto kniha prináša „Príručku pre blafera“, teda návody, ako predstierať, keď už to nedokážete žiť. Pravidelné posedenia u psychoterapeuta mi táto zbierka síce nenahradila, ale ako priateľ na telefóne ukrytý v knižke ma určite nesklamala. Najviac na tomto autorovi sa mi páči štýl písania a spôsob, akým čitateľovi podáva nové a nové poznatky o živote vo dvojici.

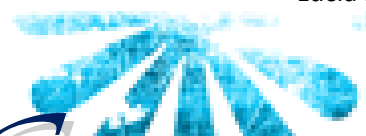
Preto každý, kto si túto knihu prečíta, určite príde na to, že je lepšie milovať ironicky, ako nemilovať vôbec.

Lucia Široká, 3.C

Miluj ma ironicky

Maxim E. Matkin

Gastro 2008

Hoci je Vianočné Gastro už dávno za nami, myslím si, že nikdy nie je neskoro pripomenúť si túto tradičnú hotelácku akciu.

Na scénu sa gastro dostavilo a , ako obvykle, skrývalo sa za ním úsilie a pomerne dlhá príprava.

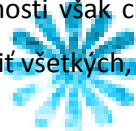
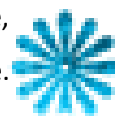
Toto gastro sa nieslo aj v znamení dlhoočakávaného otvorenia novej prístavby. S usporiadaním rautu pri tejto príležitosti sa úspešne popasovali študenti 4.C, čím splnili po písomných skúškach už druhý krok na ceste za výučným listom. S podobným zámerom prebehla aj akcia Deň šťastných detí. Vďaka nej sa rozžiarili očičká mnohých detí, ktoré sa zúčastnili na tomto výlete do rozprávky. Táto akcia, pripravená 4.B, sa niesla totiž práve vo fantazijnom duchu rozprávok.

prehliadke ich stolov z množstvom sladkých pokušení v podobe cukrárenských výrobkov musíme uznať, že úlohu vzbudiť u návštevníkov maškrtné chútky zvládli. Tiež sa im podarilo rozvoňať sladkými dobrotami celú spojovačku.

Jedáleň a časť novej prístavby tiež ožila nebeskými, barokovými, rozprávkovými, čokoládovými, ako aj mafiánskymi Vianocami. Tieto a mnohé iné témy inšpirovali študentov tretieho a štvrtého ročníka pri príprave slávnostných tabúľ. Svoje tvorivé nápady a ich prevedenie museli neskôr obhájiť pred odbornou porotou.

Ďalším lákadlom – a možnosťou zadarmo sa napapkať – je prezentácia zručností predvádzaných v odbornom pavilóne. Ich poslaním je ukázať návštevníkom všetko, čo vieme, napríklad tranširovanie pstruha, kurčáta, čokoládovú fontánu a , samozrejme, obľúbené flambovanie. Pri spomínanej činnosti však chvíľami vidíme horieť oveľa viac, ako je plánované. Touto cestou by som chcela pozdraviť všetkých, ktorí vďaka predvádzaniu zručností dočasne prišli o obočie či ofinu.

Na gastronómiu možno tiež nájsť kopu odbytových stredísk, ktoré sa vždy vyznačujú preplnenosťou. Možností na výber je veľa. Bolo možné navštíviť kaviareň, cukráreň, čajovňu, v ktorej bola naozaj skvelá ponuka, ale aj miestnosť zasvätenú špecialitám rakúskej, nemeckej, švajčiarskej či francúzskej kuchyne. Samozrejme, nemožno vynechať bary so solídnu ponukou miešaných nápojov a v reštauráciách si môžeme aj zajať, keďže väčšina z nás pozná známy, a nie príliš lákavý jedálny lístok školskej jedálne počas gastra.

Podľa mňa, mierne nevyhovujúcou strategickou pozíciou je predaj punču, a to z jediného dôvodu. Je ním zima. Každým rokom sa však nájde dostačujúce riešenie, ktorým je samotný punč.

Aby sme to zhrnuli, myslím si, že nás študentov toto gastro zaujalo určite trochu škandalóznou „after party“ a dostačujúcou ponukou miešaných nápojov a ich potešujúcim hojným výskytomv odbytových strediskách.

Čo sa mňa týka, dúfam, že tradícia v usporadúvaní Vianočného Gastra bude pokračovať ešte veľa rokov.

Katarína Herdová, 4.A

Čo sme našli v zošitoch našich študentov...

Domáce úlohy nebývajú najpopulárnejšou aktivitou vo voľnom čase...Niekedy však neslúžia iba na rozvoj vedomostí, ale aj na rozvíjanie kreativity. Dôkazom sú nasledujúce riadky.

Aký príbeh sa dá vytvoriť z desiatich predpísaných slov - **kričať, slnko, ideme, zajtra, populizmus, cigareta, chutný, ejha, mierumilovný, kanibal** ? Napríklad takýto:

*Zajtra pôjdeme s mamou do Bratislavy na skusy. **Slnko** bude svietiť a my sa budeme rozprávať o **populizme** našich politikov.*

*„Ten malý bufet v parlamente je **chutný**, nie?“ spýtam sa mamy.*

*„Myslíš ten, v ktorom sa cena za **cigaretu** dá porovnať s cenou rožka v obchode pre smrteľníkov?“ **kričí** na mňa mama.*

„Aha, politik!“

*„**Ejha**, ten je **mierumilovný** a aký je **prítulný**!“*

*„Hmm, nebude to **kanibal**?“*

Autorka: Lenka Vavrincová, 4.B

Alebo čo tak vytvoriť text z čo najväčšieho počtu slov, ktoré majú rovnaký základ?

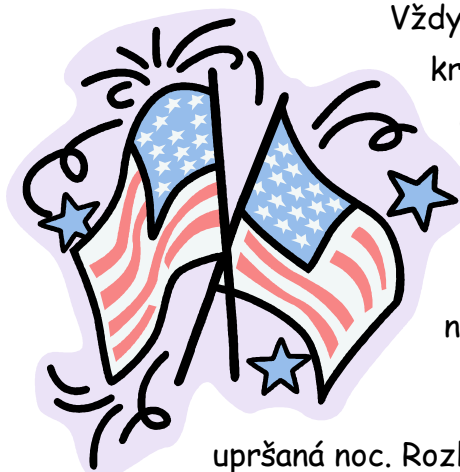
Ryba

*K **rybníku** chodí **rybár**, ktorý rád chytá **ryby**. Jeho priezvisko je **Rybníček**. **Rybár** má syna **rybáríka**, ktorý má rád **rybičky**. **Ryby** v **rybníku** sa **rybáríka** boja. Vždy, keď chytí **rybu**, prinesie ju do domu pri **rybníku**. Mamka **rybu** upečie. Alebo z nej spraví **rybací** aspik. Keď sa **ryba** pečie, celé **Rybany** **rybacinou** smrdia. Vtedy sa pri **rybníku** zide celá dedina a začína sa **rybolov**. V **Rybanoch** **rybárčia** všetci, pretože tam je **rybár** každý a **rybičky** má rád.+*

Autorka: Kristína Dorušiaková, 1.D

**„AMERICKÁ TRAGÉDIA TROCHU
INAK...“**

Vždy bolo mojim veľkým snom navštíviť exotickú krajinu, akou je napríklad Thajsko. Keď som začala dospievať, uvedomovala som si potrebu vedieť cudzí jazyk. Angličtina ma vždy bavila, a preto som chcela navštíviť Ameriku. Keďže máme v Colorade Rodinnú kamarátku, mala som možnosť navštíviť ju.

Keď sme prišli na viedenské letisko, bola tmavá upršaná noc. Rozlúčila som sa s mamou a s kamarátom. Veľmi som sa tešila na nasledujúce tri mesiace, ktoré strávim v cudzom prostredí, kde poznám minimum ľudí a mňa nepozná nikto. Nevyronila som jedinou slzu, pretože jediné, na čo som myslela, bolo číslo mojej brány k lietadlu.

Po niekoľkých hodinách som už sedela v lietadle. Prisadol si ku mne veľmi milý manželský pár z Kanady. Ako som tak počúvala ich angličtinu, neustále som myslela na Ameriku.

„Prečo ste prišli do Ameriky?“ Niečo som mojou koktavou angličtinou odpovedala. Myslela som si, že to najhoršie mám za sebou. No nemala som. Colný úradník mi chcel do úst vložiť slová, ktoré by mi zabezpečili odlet lietadlom späť do Európskej únie. Vtedy som si spomenula na svoju izbu, do ktorej mi mamina nosila sladké pochúťky. Prvýkrát som začala mať pochybnosti, či bolo mije rozhodnutie ísť do Ameriky správne.

Po minútach strachu som sedela v aute a počúvala rádio, z ktorého sa ozýval hlas moderátora. Absolútne som mu nerozumela. Ivana, moja americká mama, mi tvrdila, že o tri mesiace, pri ceste späť, mu budem rozumieť všetko.

Môj prvý týždeň v Colorade bol nudný, no všetko sa zmenilo nástupom do detského tábora. V tábore som pracovala ako dobrovoľníčka. Prvý deň v tábore bol doposiaľ najhorší deň môjho života. Nikoho som nepoznala, ničomu som nerozumela, nechápala som žiadne detské hry. To, po čom som túžila, byť v cudzej krajine, kde ma nikto nepozná a ja nepoznám takmer nikoho, sa zmenilo. S nikým som si nemohla povedať veci blízke môjmu srdcu, nikto ma neobjal.

Každý večer som chodievala cvičiť. V jeden slnečný deň som sedela na bicykli, a vtom ku mne prišiel jeden veľmi sympatický dvadsiatnik. Predstavil sa mi ako Adam. V tomto čase bola moja angličtina v plienkach. On sa ma stále na niečo pýtal a snažil sa mi porozumieť. Každý večer sme sa stretávali v rovnakej posilňovni. Neskôr sme začali navštevovať kiná a reštaurácie. Do Ameriky som šla s veľkými očakávaniami, no nájsť si lásku som určite naplánovala.

Čas veľmi rýchlo plynul. V detskom tábore som zažívala i radostné chvíle. Ovládala som detské hry, jediné, čomu som nerozumela, bol bejzbal. Adam mi povedal:

„Natália, ostaň tu celý školský rok, určite sa ho naučíš!“ Ostala so stáť. Bola som v šoku. Nevedela som zo seba dostať jedinu hlásku. V hlave mi prúdili divoké myšlienky. Moja mama a škola.

Ked' som sa o tejto myšlienke rozprávala s Ivanou, mojou americkou mamou, vyzeralo to nádejne. Povedala mi, že mi vybaví školu, v ktorej učí. Sľúbila mi možnosť zostať v jej dome. Najhoršie bolo zatelefonovať domov. Neodvážila som sa, a tak som napísala. Nasledujúci deň mi prišla kladná odpoveď.

V myšlienkach mi blúdili otázky. Mám naozaj zostať? Mám sa vrátiť? Rozhodla som sa vrátiť domov v plánovanom termíne. Adam bol sklamaný. Ja som plakala. Nasledujúci týždeň sme sa rozlúčili so sľubom, že sa budúce leto uvidíme.

Príchod domov bol krutý. Všetko sa otočilo naopak. Myšlienkami som bola v Colorade. Začala som ľutovať, že som neostala. Začal sa školský rok. Opäť stereotyp. Jediné, na čo som sa tešila, boli večerné telefonáty s Adamom.

Na hodinách anglického jazyka som bola kúsok pred spolužiakmi, no stále som rozmýšľala, aké by to bolo prísť o rok. Mala by som jednotky zo všetkých esejí a gramatických cvičení. Pri každej návšteve kina som kritizovala sedadlá, lebo tie americké sú širšie.

Od môjho výletu ubehli už dva roky. S Adamom nie som v kontakte. Mám priateľa, super spolužiakov. Stále však ľutujem, že som neostala. Tiež by som tu dnes písala sloh. Mala by som viac fotoalbumov v poličke a tisíce spomienok v srdci. Rok v Amerike by mi pomohol i v budúcom zamestnaní. Životopis, v ktorom je napísaný ročný pobyt v Amerike, určite zaujme. Dnes, pri písaní tejto práce si uvedomujem, že odchod z Colorada bola moja najväčšia chyba v živote.

Autorka: Naty

A MOŽNO TO BOL IBA SEN...

Jemné snehové vločky sa spúšťali z oblohy. Dotvárali atmosféru tej najkrajšej zimy, akú si človek dokázal predstaviť. Ale mne to bolo jedno. Bola som rozvalená na mojom starom gauči. Na stolíku ležali noviny s ponukou práce a zakrúžkovanými inzerátmi. Okrem novín bol stôl zaprataný obalmi od sladkostí. Neskutočná nuda spôsobovala, že moje viečka klesali a čoraz viac ma nútili spať. Až som sa po pár minútach rozhodla, že tomuto núteniu podľahnem.

Štyri hodiny. Opäť meškám. Na mojom pracovnom stole trónila kopa článkov, ktoré so ešte musela preložiť. Škrabopisom som rýchlo dokončovala poslednú vetu. Vzala som si kľúče od auta a smerovala rovno k môjmu snúbencovi. O mesiac je svadba. Ako každý pár aj my máme práve búrlivé obdobie. On – mediálne známy majiteľ

vydavateľstva. No a ja – šedá myš z kancelárie. Neľahká kombinácia, no už sme si zvykli. Môj drahý ma už čakal.

„Meškáš!“ skríkol hneď, len čo zazrel moju tvár vo dverách.

„Zlato, zdržala som sa doma,“ nevinne som odvetila a pobožkala ho.

„Nemienim tu čakať celý deň! Tu máš!“ hodil smerom ku mne pozvánky a začal prekladať hĺby katalógov. Po sekundovej pauze opäť spustil. Nedal ,i šancu odpovedať.

„Behám celý týždeň po kvetinárstvach, salónoch, reštauráciách, kostoloch a neviem kde všade! Nikto mi nie je ochotný pomôcť,“ sťažoval sa, „ani len ty! Dúfam, že máš aspoň ten zoznam hostí.“

„Miláčik, je som si už vybrala. Stačí mi táto jahodová torta, biele kaly, strieborné pozvánky a zoznam ti hneď dám,“ hrabala som sa v taške, až som vylovila malý ružový lístok. Podala som mu ho.

„Chcem skromnú svadbu, nechcem veľa ľudí...“ no nedokončila som.

„Zbláznila si sa ?! Dvanásť hostí?!“ neveriacky kričal, „čo si tak pomyslí moja rodina? A moji kolegovia? Bude to vyzeráť, že tvoja rodina sa o to vôbec nezaujíma!“

„Ale nepreháňaj!“ bránila som sa, „nechcem mať z toho prehnanú ceremóniu!“

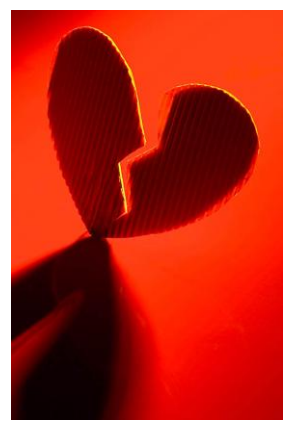
Ale to som asi nemala povedať. Oči mu išli od nervov vybehnúť z jamiek. Postavil sa a nepríčetne mával mojím zoznamom.

„Uvedom si, koho si berieš! Ja nie som robotník! Naša svadba bude zdobiť titulky novín! Bude plná novinárov z našej redakcie! A je nebudem robiť zo seba chudáka, čo si nemôže dovoliť ani len svadbu! Uvedom si to už!“

„Prosím?“ šokovane som sa spýtala, „tebe ide len o to? Ja som si asi len naivne myslela, že tu ide hlavne o náš nový začiatok!“

„Ty si naozaj neschopná! Nový začiatok? Veď toto je len môj nový začiatok! Všetko vybavujem sám! Už ma to otravuje!“

Vstala som. Bolo mi jedno, čo robím. Hnev vo mne vrel ako horúca láva. Strhla som si z ruky snubný prsteň. Dala som mu ho do ruky. Vzala bundu a odišla. Nechala som ho tam stáť len s tým hlúpym ružovým zoznamom, ktorý stále zvieral v ruke. Sadla som

si do auta a cítila sa úžasne slobodná. Netrápilo ma vôbec, čo bude. Netrápilo ma nič.

Srdce mi strašne bilo. Cítila som sa ako po odbehnutí maratónu. Psychologička by nebola nadšená. Ubehol už rok a táto spomienka vo mne stále žila. Neprestajne mi pripomínala moju chybu. Vlastne, našu chybu. Naše hlúpe konanie. Utrela som si slzu, ktorá mi stiekla po líci. A opäť mi prebehlo myslou to isté. Nemala som odísť. Mala som zostať. Môj život by asi nebol kôpkou nešťastia, ako je teraz. Pustila som si televíziu. Prekvapene som sa posadila. Bol to on! Dostáva cenu za publicistiku. Znova som zavrela oči. Dúfajúc, že ďalší sen mi prinesie nádej.

Autorka: Nika

PRÍBEH Z VEČERNÝCH SPRÁV

Je pol ôsmej večer. Sobota. Ako obvykle sa chystám von. Dnes sa mi ani veľmi nechce, ale už som dala sľub najlepšej kamarátke. Silvia dnes oslavuje narodeniny. S nevelkým odhodlaním kráčam do obývačky, kde fotrovci pozerajú nejakú hovadinu.

„Oco? Dal by si mi, prosím ťa, nejaké peniaze?“ spýtala som sa najmilšie, ako som vedela.

„Načo zase? Veď si si pýtala už včera,“ spustil otec a zmražil na mňa čelo.

Túto odpoveď som očakávala. Po desiatich minútach presviedčania sa mi ho podarilo spracovať. Prehodila som si na plecía bundu a už som utekala von, keby si to chcel náhodou rozmyslieť.

„Čaute, všetci, tak čo, kam to pôjdeme osláviť?“ vyhrkla som na svojich priateľov skôr, ako vôbec zaregistrovali môj príchod.

„Vo vedľajšej dedine je tradičná zábava,“ odpovedala mi Sia.

To som mohla čakať. Človek mešká iba štyridsať minút a rozhodnú bez neho. Čo sa dá robiť. V obľúbenom bare sme sa riadne rozbehli. Nápojom večera bola vodka s džúsom. Keď prišiel čas na odchod, pochytila som sa s frajerom. Nechcelo sa mu tam ísť. Pravdu povediac, ani mne nie. Ale sľub je sľub. Snažila som sa ho presvedčiť, ale márne.

„Veď choď aj bezo mňa. Ja sa nenahnevám,“ ukončil našu hádku a dal mi pusu.

„Nemám tu zostať s tebou?“ zašepkala som mu do ucha, lebo baby ma už ťahali do auta.

„Dobre sa zabavte,“ usmial sa a postrčil ma na cestu.

Zabuchli sa dvere na škodovke a dámska jazda sa mohla začať. Viezol nás kamarátkin brat, Jano. Celkom v pohode chalan. Vtipkoval s nami celú cestu a na vozovku veľmi pozor nedával.

„Čo ste pili?“ spýtal sa nás.

„Vodku!“ odpovedali sme štvorhlasne.

„My s chalanmi sme dnes dávali becherovku, vodka je pre baby,“ vysmial nás Jano.

Nehovorila som nič, nechcela som byť zase ja tou najhoršou. Nepáčilo sa mi, že Jano je podgurážený. Už aby sme vystupovali. Celá diskotéka bola pekne trápna. Hrala dychovka a vstupné vyberali miestni sedláci.

„Čaute, pipky, prišli ste sa zabaviť?“ takto milo nás hneď privítali.

„Nie, prišli sme si sem prečítať nejakú dobrú poéziu,“ odbila som ich.

Na parkete bola tlačénica, že sa nedalo ani pohnúť, a tak sme väčšinu času strávili pri bare. Bol tam s nami aj Jano a vyzeral byť spitý pod obraz.

„On bude šoférovať auto aj naspäť?“ spýtala som sa Zuzky, jeho sestry.

„No jasné, Jano zvláda. V Anglicku jazdil na kamióne,“ odbila ma.

Postupne som začínala aj ľutovať, že som nezostala u nás v bare. Frajer mi vypisoval esemesky, že mu chýbam a mala som zostať. Silvia so Zuzou sa niekam stratili a už ma to celé prestávalo baviť. Chcela som ísť domov. Medzi dverami som ich obidve uvidela v spoločnosti s tými sedliakmi, čo vyberali vstupné.

„Baby, ja pôjdem domov. Asi som to prehnela s pitím,“ vyhovorila som sa.

„Veď počkaj ešte pol hodinu, aj náš Jano sa chystá domov. Zoberie ťa,“ snažila sa ma Zuzana presvedčiť.

„Nie, aspoň sa prejdem, veď to nie je ďaleko,“ nedala som sa.

Ešte to by mi chýbalo, jazda s ožranom.

„Tak sa uvidíme zajtra,“ rozlúčili sa so mnou baby.

Ako si tak kráčam po krajnici, počujem rachot motora. Obzriem sa a uvidím dve malé svetielka, ktoré sa cikcakovito blížia mojím smerom. Otočím sa a kráčam ďalej dúfajúc, že auto nezastaví. Nezastavilo. Zrazu som zacítila len tresk a veľkú bolesť.

Ten somár ma zrazil, bolo posledné, na čo som pomyslela.

„Bože! Aká hrozná tragédia!“ bedákali všetky klebetnice v dedine.

Jediné, čo ich však zaujímalo, boli nepodstatné detaily, o ktorých by mohli rozprávať ešte mesiac.

Ten somár, čo ma zrazil, bol Zuzkin brat Jano. Určite ho veľmi mrzelo, čo spôsobil. O jeho vine však nebolo pochyb. Veľká tragédia pre našich blízkych a skoro každodenná situácia vo svete. Možno keby som zostala v ten večer doma, s frajerom v bare alebo na diskotéke, všetko by sa mohlo skončiť úplne inak. Mohla som chodiť von s priateľmi, pýtať si od otca vreckové a tešiť sa zo života. No ja som odišla a osud to zariadil úplne inak...

„Príčinou tejto tragédie bol zistený alkohol u vodiča škodovky,“ zaznel hlas z televíznych správ a ukončil smutný, ale bežný príbeh mladého dievčaťa.

Autorka: Veja

